

РЕШЕНИЕ

№ 7064

гр. София, 29.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8139** по описа за **2021** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63, ал.1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Комисия за предотвратяване на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество, депозирана чрез процесуалния представител юрисконсулт И. С. против Решение №20142929 от 21.06.2021 г. на Софийски районен съд, НО, 12-ти състав, постановено по АН дело №15888/2020 г., с което е отменено издаденото от Председателя на КПКОМПИ на 14.10.2020 г. наказателно постановление №НП-00150. С последното на М. З. П. от [населено място] на основание чл.173, ал.1 и чл.177, ал.1 ЗПКОНПИ е наложено административно наказание „глоба” в размер на 1000 (хиляда) лева за извършено административно нарушение по на чл.38, ал.1, т.2, вр. чл.35, ал.1, т.2 ЗПКОНПИ.

В касационната жалба се твърди, че решението е неправилно, поради неправилно прилагане на материалния закон – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК. Излагат се доводи за неправилно приложение от СРС на разпоредбата на чл.28 ЗАНН, което е единствено основание за отмяна на НП. Развити са подробни съображения в подкрепа на твърденията, които се поддържат и в съдебно заседание. Искане се отмяна на решението и постановяване на друго, с което НП да бъде потвърдено.

Ответникът М. З. П. от [населено място] в представен отговор на касационната жалба, в който оспорва същата. Излага подробни съображения за правилност на решението

на СРС.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било наказателно постановление №НП-00150, издаденото от Председателя на КПКОНПИ на 14.10.2020 г., с което на М. З. П. от [населено място] на основание чл.173, ал.1 и чл.177, ал.1 ЗПКОНПИ е наложено административно наказание „глоба” в размер на 1000 (хиляда) лева за извършено административно нарушение по на чл.38, ал.1, т.2, вр. чл.35, ал.1, т.2 ЗПКОНПИ за това, че в качеството си на Председател на Общински съвет – Л., не е подала годишна декларация за имущество и интереси по чл.35, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ в удължения съобразно §49а от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13.03.2020 г. и за преодоляване на последиците срок до 15.06.2020 г., а е подала такава на 29.07.2020 г.

С обжалваното в настоящото производство решение Софийски районен съд, НО, 12-ти състав е приел, че изложените в АУАН и НП факти са установени в хода на съдебното производство. Съобразно разпоредбата на чл.6, ал.1, т.32 от ЗПКОНПИ, жалбоподателката попада в кръга на лицата, заемащи висши публични длъжности и в това ѝ качество за нея е възникнало задължение да подаде първоначално встъпителна декларация за имущество и интереси в съответствие с чл.38, ал.1, т.1 от ЗПКОНПИ и след това ежегодно да подава годишна декларация за имущество и интереси съобразно чл.38, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ. Съдът е установил, че същата е подала встъпителната си декларация за имущество и интереси на 02.12.2019 г. - в срока по чл.38, ал.1, т.1 от ЗПКОНПИ. По отношение на декларацията ѝ за имущество и интереси за 2019 г. обаче срокът за подаването ѝ не е спазен. Последната е постъпила в КПКОНПИ на 29.07.2020 г., а не в рамките на удължения срок – до 15.06.2020 г.

СРС е преценил становището на КПКОНПИ относно подаването на годишните декларации за имущество и интереси за 2019 г. от общинските съветници, избрани на местните избори през 2019 г., изразено в писмо № ЦУ 01/7630 от 15.05.2020 г., съгласно което се освобождават от задължението за подаване на годишни декларации през 2020 г. единствено и само лицата, при които няма промяна в декларираните обстоятелства в периода от подаване на първоначалната им декларация за имущество и интереси до 31.12.2019 г., като е приел, че жалбоподателката не попада в кръга на освободените лица, тъй като са установени разлики между встъпителната ѝ декларация и годишната декларация, подадена на 29.07.2020 г. по отношение на декларираното имущество.

От представените по делото доказателства съдът е приел за безспорно установено, че

към датата на нарушението – 16.06.2020 г., жалбоподателят, председател на Общински съвет – Л., не е подала в срок декларация за имущество и интереси за 2019 г. в качеството си на задължено лице по ЗПКОНПИ и с това виновно е нарушила разпоредбата на чл.38, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ.

За да отмени НП въззивният съд е счел, че случаят е маловажен по смисъла на чл.28 от ЗАНН независимо, че извършеното административно нарушение е формално по своя характер и за съставомерността му не е необходимо настъпване на вредни последици. Изводите си в тази насока е мотивирал с факта, че макар дължимата декларация да е подадена със закъснение от 43 дни, датата на подаването ѝ предхожда както датата на проверката на КПКОНПИ на получените и вписаните в регистрационните ѝ дневници ежегодни декларации, в т.ч. и тези по чл.38, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ, както и датите на образуване административнонаказателното производство и издаване на НП. Според въззивния съд това поведение по-скоро показва желание да изпълни задължението си, макар и закъснително, отколкото да пренебрегне това задължение. В конкретния случай, поведението на М. П. е отклонение от типичните случаи на нарушенията от този вид и съдът е счел, че обществената опасност на деянието не е висока и е неоправдано санкционирането на жалбоподателя. Още повече, че няма данни за други негови нарушения на ЗПКОНПИ. Освен това е приел, че в процесния случай, налагането на административно наказание „глоба” по чл. 173, ал. 1 от ЗПКОНПИ, дори и в минималния размер от 1000 лева, е прекомерно тежко, като целите по чл.12 от ЗАНН могат да бъдат постигнати и само чрез предупреждаването на нарушителя, без да е нужно налагането на наказание, тъй като случаят очевидно е маловажен.

СРС е разгледал и е счел за несъстоятелни доводите на наказващия орган, че разпоредбата на чл.28 от ЗАНН не следва да се приложи поради значимостта на задълженията, предвидени в закона, доколкото законодателят не е предвидил ограничение за приложението на института на маловажния случай и чл.28 от ЗАНН следва да се прилага всякога, когато са налице предпоставките за това, както е в процесния казус.

При тези мотиви НП е отменено.

Решението е правилно, а доводите в касационната жалба са неоснователни.

В случая спорният въпрос е относно приложението на чл.28 ЗАНН по отношение на нарушения от вида на процесното, както и представлява ли конкретното нарушение маловажен случай.

Според настоящият касационен състав по отношение на нарушения от вида на процесното може да се извършва преценка за тяхната маловажност доколкото, както е приел и СРС, това не е изрично изключено в закона. Предвид това наведените в касационната жалба доводи, че неподаването на декларация по ЗПКОНПИ не може и няма как да бъде подведено под нормата на чл.28 ЗАНН защото характерът на засегнатите обществени отношения изключва приложението на маловажния случай, съдът намира за неоснователни. Ако идеята на законодателя беше такава, то неприлагането на чл.28 ЗАНН щеше изрично да е предвидено в закона, както е сторено в редица други случаи. След като законодателят не е предвидил ограничение за приложението на института на маловажния случай, чл.28 ЗАНН следва да се прилага всякога, когато са налице предпоставките за това. Следва да бъде посочено също, че в съответствие с Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. на ВКС по н. д. № 1/2007 г., ОСНК, логическото и систематично тълкуване на материалноправната

норма на чл.28 ЗАНН аргументира нейната приложимост спрямо всички административни нарушения, за които не е предвидено противното, включително и за процесното.

При проверка наличието на предпоставките на чл. 28 ЗАНН съдът счита, че правилно въззивният съд е приел, че деянието представлява маловажен случай. При липсата на изрично определение за „маловажен случай“, приложение намира разпоредбата на чл. 93, т. 9 НК, приложима на основание чл.11 ЗАНН, съгласно която "маловажен случай" е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. Процесното нарушение е от категорията на тези, за съставомерността на които не се изисква наличие на определен вредоносен резултат. То е формално нарушение на просто извършване. Предвид това за носене на административнонаказателната отговорност е без значение размерът на вредите, поради което и не може да се постави въпрос за приложението на чл. 93, т. 9 НК в първата му хипотеза, при която като критерий са предвидени липсата или незначителността на вредоносните последици.

Затова следва да се извърши преценка дали е налице втората, алтернативно предвидена хипотеза на чл.93, т.9 НК – да са налице други смекчаващи обстоятелства, от които да може да се направи извод, че деянието е с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. В такъв случай следва да се установи такава многобройност или значителност на смекчаващите обстоятелства, която да доведе до извод, че деянието е с ниска степен на обществена опасност. Преценката дали извършеното административно нарушение е маловажен случай се прави с оглед на засегнатите от деянието обществени отношения, липсата или незначителността на причинените в резултат от деянието общественоопасни последици, всички обстоятелства, при които деянието е намерило проявление в обективната действителност: време, място, обстановка на извършването му, начин и средства за осъществяването му, причините и условията, мотивирали извършителя да пристъпи към осъществяване на деянието, наличието или липсата на данни за други извършени нарушения. Вярно е, че регулираните от ЗПКОМПИ обществени отношения са с голяма значимост, тъй като осигуряват прозрачност в имуществената сфера на лицата, заемащи висши публични длъжности.

В конкретиката на настоящия казус, съдебният състав счита, че отрицателното въздействие на осъщественото от ответника деяние върху защитените обществени отношения е незначително, поради което използването на репресия се явява обществено неоправдано. До този извод се стига предвид факта, че на 02.12.2019 г. от лицето е била подадена встъпителна декларация за имущество и интереси в съответствие с чл.38, ал.1, т.1 от ЗПКОНПИ, в която е декларирано притежаваното от нея към този момент имущество и интересите ѝ. Сравнена с подадената със закъснение годишна декларация по чл.38, ал.1, т.2 ЗПКОМПИ през 2020 г., но касаеща 2019 г., е видно, че разликата в декларираните обстоятелства е незначителна и фактически се отнася само до настъпилите промени от 02.12.2019 г. до 31.12.2019 г. Предвид това, както и с оглед характера на нарушението, извършването му по непредпазливост като форма на вина, без целенасочено укриване на обстоятелство, подлежащо на деклариране, с оглед на това, че декларацията е подадена макар и със закъснение, но преди констатиране на нарушението, степента на обществената му

опасност на деянието е по-ниска от тази на обичайните случаи на нарушения по чл.38, ал.1, т.2 ЗПКОНПИ. В случая ответникът не е целял укриване на факти за имуществото и интересите си, нарушението е констатирано след като вече е била представена декларацията и реално не е настъпило засягане на обществения интерес, свързан с прозрачността на имуществото на лицето, т.е. с конкретното поведение на ответника в незначителна степен са засегнати защитаваните от правната норма обществени отношения. При това положение, макар че декларацията е подадена със закъснение от 43 дни, което е отегчаващо обстоятелство, при липсата на данни за други нарушения на ЗПКОНПИ, налагането на административно наказание „глоба“ макар и в най-ниския предвиден в размер от 1000 лева е прекомерно тежко за неточно изпълнение на задължението и не би отговорило на целите заложи в чл.12 ЗАНН. Следователно процесното НП се явява незаконосъобразно, до каквито крайни изводи е стигнал и СРС.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20142929 от 21.06.2021 г. на Софийски районен съд, НО, 12-ти състав, постановено по АН дело №15888/2020 г., с което е отменено наказателно постановление №НП-00150 от 14.10.2020 г., издадено от Председателя на КПКОНПИ.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.